

סרן עמיקם מעיין

15 במאי 1948 - 9 באוקטובר 1973

עמיקם נולד בקיבוץ מזרע שבעמק יזרעאל. הוריו, דבורה ורפאל, קראו לו "עמיקם" משום שביום בו נולד קמה המדינה. לידותו ונעוריו עברו עליו במזרע, ושם סיים כתיב בשנת 1966. בנובמבר אותה שנה התגייס לשריון, לחם בששת הימים כחזית מצרים, התקדם במעלות הפיקוד והיה למפקד מחלקת טנקים. בנובמבר 1969 השתחרר וחזר למשקו, אך כעבור שנה יצא לעיר והתחיל לעסוק בהפעלתו של ציוד מיכני כבד, בירושלים ובמקומות אחרים. ב-1972 התחתן עם אסתי, והחל ללמוד עבודה סוציאלית באוניברסיטת בר-אילן.

"דמותך תמיד מחייכת", כותב בן קבוצתו במשק, "אותו חיוך רחב, המלווה כל רגע מחייך, אינו נותן לי להעלות את זכרך בעצב. מילדות היית אחת הדמויות הכולטות בקבוצה. היתה בך בגרות, בגרות שעשתה אותך בעל סמכות בתוכנו. במוסד, עם התבגרותנו,

החלו גם קווי האופי המיוחדים לך להתגבש. העמסת על עצמך דברים גדולים, לפעמים אף גדולים ממידתך. לפעמים היית כה שקט, ופתאום נזעק ולוחם למען תיקון דברים שחשבת שיש בהם אי-צדק. בסיום המוסד בגבעת חביבה נחשבת לשובר לבבות מספר 1, ולכן לא התפלאנו כשנבחרת לבחור היפה של המחזור. אז כבר התבלטה התכונה שלך לרכישת ידידים, היו אלה ידידים של אמת. בששת הימים לחמת בסיני, לחמת קשה. אני זוכר כי זמן רב אחרי המלחמה עוד היית מזועזע ממה שראית ושעבר עליך. היית מהבודדים בינינו שכבר אז הרגיש את האכזריות והרצחניות שבמלחמה".

פרדי ברנדלר, בן משפחתו של עמיקם אשר ראה אותו מיישר שטחים עבור הקמפוס האוניברסיטאי על הר הצופים, מתאר אותו כך: "ראיתי אותו שם, כל כך משולב בנוף האבק, החול, העננים, ועוצמתו של הטקטור הענק; משקפי האבק שלו, כובעו, כל דמותו ממוזגים במכונה ובחול, בהר ועתידו. תמיד היה במצב רוח מרומם, כושר סבילותו מפליא, עובד שעות נוספות כתנאים הקשים והמייגעים ביותר. רוחו היתה איתנה, עם זאת מעודנת; היה בו יסוד חולמני, כשל אמן; מעולם לא נדחף למקום לא-לו. הוא רצה להיות במאי, תיאטרון: תחת זאת עשה עבודתו הקשה על טרקטור בן חמישים טון, מעולם לא מנותק לגמרי מן הטנקים שלו".

"על עמיקם, שהיה כל כך מלא חיים ואהבת חיים, קשה לספר בזמן עבר", כותבת אסתי אשתו. "עמיקם היה אדם, אדם נפלא שחי את חייו העשירים ביותר בפשטות ובתמימות, וביופי רב שהקריין מפנימיותו וממראהו. כמעט לא מציאותי -- מעין כוכב שביט זוהר אשר חלף בעולם מר זה. או אולי 'נסיך קטן' שבא ונעלם והשאיר אחריו בזק זהוב".

"עמיקם הוא לגבי דמות של אדם ומפקד יוצא דופן", כותב מיקי, מפקדה הראשון של פלוגה ז'. "חוש ההומור שלו נשמר להפתעתי עד לרגעיו האחרונים, ובמכשיר הקשר התברר תמיד, וכל זאת תחת אש, לחץ קשה, ושכול מסכיב. בלילות, בחניוני הלילה, משום מה המשיך להתייחס לכל המלחמה הנוראית הזו כאל מבחן, והוא עצמו עמד בו למופת".

'אחד איננו', היה הדיווח האחרון ממחלקתו, ולא לחינם. עמיקם היה, עד יומו האחרון, מספר 1".